

5.07.87 (kaheksas päev)

Parasjagu on pühapäev ja ma lõpetasin pagunite õmblemise puhtale vormile, s.t vormile, millega iga päev ei käi. Huvitav on see, et vorm, mille me saime, oli nagu mingi pooltoode, sinna tuli igasuguseid asju juurde õmmelda ja sättida vastavalt eeskirjadele. Sõjaväevormil ei ole nii, et õmbled kuhu meeldib, kõik peab olema õmmeldud täpselt õigesse kohta ja õigete mõõtude järgi, muidu tuleb uuesti teha. Imestada jääb vaid seda, miks ei tehta seda ära kusagil vabrikus ja palju paremini, kui meie siin nõelume. Kõigele lisaks, tuleb igale asjale kirjutada klooriga sisse oma nimi. Oma nimi, sellest ma saan aru, aga miks klooriga? Ju vist sellepärast, et kloor pleegib riidet, ja siis on see igaveseks. Varsti algab lõuna.

Need esimesed päevad on läinud puhtalt töö tähe all. Kasarmus, kus me praegu elame, olid enne kordusõppustest osavõtjad ja kasarmu tuli korda teha. Kasarmu kordategemine tähendas seda, et põrand tuli sõna otseses mõttes puhtaks kaapida. Siin ju ei värvita põrandaid. Põrand kaabitakse puhtaks, siis kaetakse ta mingisuguse punase vedelikuga, mida nad siin nimetavad šurikuks, ma ei tea küll miks, ja kõige lõpuks kaetakse põrand vahaga, ja seda kõike selleks, et järgmised, aasta pärast, saaksid kõike seda taas maha kaapida

Jalad ei ole ka kirsadega veel harjunud, valutavad kergelt. Kergelt on kergelt öeldud, sest kodus ma ei käinud jalarättidega ja jalatsid olid ka oluliselt mugavamad kui kirsad, esimesed villid on juba olemas, jääb vaid oletada, mis saab edaspidi

Eelmises kirjas ma mainisin, et meil on mingil ajal töötuse andmine, praeguseks on selge, et see toimub 26. juulil. See peaks olema pühapäev. Kui keegi viitsib siia lennata, siis oleks see hea, siis saab 24 tundi vabaks. Vahepeal selgus, et Tallinnast peaks Volgogradi ka otselennuk lendama, kui aga ei lenda, siis saab ka läbi Moskva. Rongiga tee ma juba seletasin.

Postiaadressi vist juba ka teatasin. Praeguseks olen ainult kolm kirja koju kirjutanud. Rohkemaks ei ole lihtsalt aega. Ehk saab täna õhtul ka mujale kirjutada, sest pühapäeval on vaba aega tavalisest rohkem.

10. juulil algab õppimine. Hakkame õppima eriala ja igasuguseid vee puurimise ja -puhastamise seadmeid. Enne seda tegeleme aga sõjalise baasõppega. Meile

näidatakse automaati, saame seda isegi katsuda. Sõjaline baasõpe koosneb aga millegipärast tohutust füüsilisest treeningust nii looduses, staadionil ja platsil. Kohati jääb tunne, et meist tahetakse teha teab keda. Aga ehk on see tunne ka sellepärast, et enne sõjaväge ma oma füüsilise ettevalmistusega eriti ei hiilanud. Näiteks, on tireltõus minu jaoks seni ületamatu asi. Lohutab see, et mitte ainult minu jaoks.

Siia tekkis nüüd väike paus, sest käisin vahepeal söömas.

Midagi eriti huvitavat ei olegi juhtunud, hakkam otsi kokku tõmbama.

Lõpetuseks võiks veel ilmadest rääkida. Ilmad on väga palavad, isegi soojemad, kui eelmisel aastal meil. Siin ei tunta külma suve, kõik suved on siin väga palavad ja suhteliselt kuivad. Major, kes meid siia tõi, imestas väga, et meil on suvel nii külmad ilmad. Ilmastikule vaadates tundub mulle, et vastu talve oleks olnud siia parem tulla.